

Popiežiaus Pranciškaus pamoka apie Kalėdų prasmę
Julian Carron

2013/12/23 – Comunione e Liberazione Brolijos vadovo laiškas apie Kalėdų prasmę, išspausdintas dienraštyje „La Repubblica“ 2013 m. gruodžio 23 d.

Gerbiamas vyr. redaktoriau,

ar kasdienių neatidėliotinių gyvenimo poreikių, kurie visus mus sieja ir kurie, regis, panaikina bet kokią viltį, akivaizdoje Kalėdos dar kažką mums sako? Ar tai tik prisiminimas, sukeliantis šiltus jausmus, ar žinia apie faktą, gebantį įtakoti realų gyvenimą?

„Mūsų vilties pagrindas yra šis: Dievas yra su mumis. Bet yra kažkas, kas stebina dar labiau. Dievas tapo esatimi tarp žmonių ne idealiame, idiliškame pasaulyje, bet šiame realiame pasaulyje. Jis nusprendė gyventi mūsų istorijoje, tokioje, kokia ji yra, su visų jos ribotumų ir visų jos dramų našta, kad mus pakeltų iš mūsų vargų, mūsų sunkumų dulkių“ (Pranciškus, Bendroji audiencija, 2013 m. gruodžio 18 d.). Kad pasiruoščiau didžiajam Kalėdų įvykiui, šiomis dienomis dažnai sau kartoju šiuos Šventojo Tėvo žodžius.

Paslapčiai patinka nuolatos mums mesti iššūkį „šiame realiame pasaulyje“, ir ji nesvyruoja, darydama dalykus! Todėl Dievas pasirenka tas aplinkybes, kurios gali geriau prieš mūsų akis atskleisti, kas yra Jis ir kokią nepaprastą naujovę jis gali sukurti pasaulyje. O tai turėtų pradžiuginti kiekvieną mūsų, nes tai reiškia, kad tuomet nėra gyvenimo arba istorijos situacijos ar momento, kurie galėtų sutrukdyti Dievui sukurti kažką nauja. O kaip Jis mums meta iššūkį? Belaukdama Kalėdų, Bažnyčia vėl skaito apie didžiuosius Izraelio tautos įvykius ir mums parodo, kaip Dievas dalyvauja istorijoje. Pavyzdžiui, prieš mūsų akis parodydamas dvi nevaisingas, palikuonių negalinčias susilaukti moteris: moterį iš Zoros ir Elzbietą (kurios taps Samsono, žydų tautos gynėjo, ir Jono krikštytojo, Kristaus pirmtako, motinomis; plg. Teisėjų knyga 13,2-7.24-25a ir Evangelija pagal Luką 1,5-25), dvi moteris, kurios jokiais būdais negali „sutvarkyti“ dalykų, jokia jų geniali savybė negali joms leisti tapti motinomis. Tai neįmanoma, kažkas, kas neįmanoma žmonėms. Tokiu būdu Viešpats nori, kad mes suprastume, kad Jam viskas įmanoma ir kad, vadinasi, įmanoma neprarasti vilties, kad niekas negali sakyti, jog yra apleistas, užmirštas ar pasmerktas savo situacijoje, joje rasdamas pasiteisinimą daugiau neturėti vilties. Nėra nieko neįmanoma Tam, kuris daro dalykus kaip šis: suteikia motinystę dviems nevaisingoms moterims. Jų nenumatyta motinystė yra didžiausias iššūkis kiekvieno protui ir laisvei. Nėra situacijos, nėra žmogiško santykio ir sambūvio, kurie negalėtų pasikeisti. O jeigu kas nors pasidavė, galvodamas apie savo istoriją, šiandien Viešpats iš naujo meta iššūkį jo nesamai vilčiai.

„Tavo prašymas išklaustas“, sako angelas Zacharijui, „tavo žmona Elzbieta pagimdys tau sūnų, o tu jį praminsi Jonu“. Evangelijoje tai apibrėžiama kaip „džiugi žinia“, nes mes nesame pasmerkti skepticizmui ir nesame sunaikinami visų mūsų mėginimų žlugimo. Ir egzistuoja ne tik pažadas, bet ir jo išsipildymas, nes paskui jis iš tiesų susilauks sūnaus! Šie faktai skelbia tiems, kas išsaugo bent dalelę švelnumo sau, kad įmanoma pasikeisti, nes Dievui viskas įmanoma; Jam užtenka surasti mummyse atvirą širdį.

Jeigu mes įsileisime šią Dievo galią, mūsų gyvenimas, kaip ir Zacharijaus, prisipildys džiaugsmo: „Tau bus džiaugsmas ir paguoda“. Tai nėra skirta tik mums; duota mums taip pat ir dėl kitų: „Daugelis džiaugsis jo gimimu“. Ir šis džiaugsmas parodo, kas yra Dievas, kas veikia tarp mūsų. Jonas „bus kupinas Šventosios Dvasios“ ir pradės keisti tai, ką palies.

Tokiu būdu Bažnyčios liturgija mus kviečia žiūrėti į kitą moterį, šį kartą skaisčią, vardu Marija, kuriai atsitiko kažkas ne mažiau paslaptina nei dviems nevaisingoms moterims: Įsikūnijimo įvykis Šventosios Dvasios veikimu, kurį Marija paprasčiausiai priėmė, ištardama „taip“. Su Kalėdomis Viešpats mums atneša šią džiugią žinią. Ar ją priimsime, priklausu nuo kiekvieno iš mūsų, nuo mūsų paprasto pasirengimo leisti Jam mus nustebinti, kai Jis savo iniciatyva mus nuolatos pasiekia čia ir dabar, „šiam realiam pasaulyje“.

Jei prašysime šito ir būsime pasirengę priimti tai, ką Viešpats daro tarp mūsų per Kalėdas, daugelis aplinkinių nudžiugs dėl „mūsų“ atgimimo. Tik ši naujiena galės kiekvieną žmogų įtikinti jį pasiekusios krikščioniškos žinios patikimumu. Pakanka pagalvoti, kiek įvairių kultūrų žmonių šiandien džiaugiasi tokio žmogaus kaip Popiežius Pranciškus, kuriame Paslaptis atrado tokią atvirą širdį, egzistavimu ir jaučia, kad jiems metamas iššūkis kaip niekada anksčiau.